

μάλα πυκνή,
εγάλοιο
και άνδρϊν
γιόδοτες
ιωγη.

SUMMARIUM

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ο .

SUMMARIUM.

Telemachus, Lacedaemoni desidentem, in somnis monet Minerva, domum ut redeat, quaque via procorum insidias vitet (1-43). Ergo is primo mane a Menelao revertendi veniam petit, atque acceptis ab ipso et ab Helena muneribus, conspectaque avi secunda, cum Pisistrato pergat ad navem, in portu Pylio relictam (44-181). Pheris iterum deversati, altero die Pylum perveniunt; unde Telemachus, Pisistrato ad patrem remisso, et assumpto Theoclymeno, vate Argivo, tum ob caedem exule, prope solvit, ac tutus devia navigatione in patriam advehitur (182-300). Ulysses interea cum Eumaeo super coenam consilia confert de profectioe in urbem; simul de parentibus suis sciscitatur et de priore fortuna ipsius (301-388): qui natales suos enarrat, atque ut infans olim a Phoenicibus ex insula Syria raptus et Laertae venditus sit (389-495). Iam appulsam navem suam Telemachus ad urbem mittit, Theoclymenum cuidam sociorum commendat, ipse autem diverso itinere ad Eumaeum proficiscitur (496-557).

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαίον
ἄφιξις.

Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
ἔχει, Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
νόστιου ὑπομνήσουσα, καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι.
εὔρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
εὔδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κνδαλίμοιο. 5
ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶ δεδμημένον ὕπνω.
Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκός, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλανκῶπις Ἀθήνη.
Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλησαι, 10
κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν,
οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
ἀλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον
πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέμῃς. 15
ἦδη γὰρ ἴα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται

- Εὐρουμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστήρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα·
 μή νύ τι, σεῦ ἀέκητι, δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
- 20 οἷσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφείλλειν, ὅς κεν ὀπνίοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλά·
 ἀλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα
- 25 δμῳάων, ἣτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
- 30 ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
 ἀλλὰ ἕκασ νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμπει δέ τοι οὔρον ὀπισθεν-
- 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ῥύεται τε.
 αὐτὰρ ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
 νῆα μὲν εἰς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ἕων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν.
- 40 ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἶσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφροσι Πηνελοπεΐη,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἔσσι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἠδέος ὕπνου ἔγειρεν·
- 45 [λάξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]

Ἔγρεο, Νεστορίδη Πεισίστρατε! μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδα·
 Τηλέμαχ', οὐπὼς ἔστιν, ἐπειγομένους περὶ ὁδοῖο,
 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν· τάχα δ' ἔσσεται ἠώς. 50

ἀλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἤρωσ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκειται ἤματα πάντα
 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότητα παρὰσχη. 55

Ὡς ἔφατ'· ἀντίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 ἀγχίμολον δέ σφ' ἤλυθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστής ἐξ εὐνῆς, Ἐλένης πάρα καλλικόμοιο.

τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα 60
 δύνεν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ σιβαροῖς βάλετ' ὤμοις
 ἤρωσ'· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσῆΐδα·

[Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύς θεῖοιο.]

Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν· 65
 ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἵκεσθαι.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἰέμενον νόστοιο· νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλω
 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλήσιν, 70
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.

ἴσόν τοι κακὸν ἐσθ', ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξεῖνον ἐποτρύνει, καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερούκει.

[χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]

- 75 ἄλλὰ μὲν, εἰσόκε δῶρα φέρον ἐπιδίφρια θείω
καλά, σὺ δ' ὄφθαλμοῖσιν ἴδης· εἶπω δὲ γυναιξιν,
δειπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἔόντων.
ἄμφοτερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειρα,
δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
- 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
ὄφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἠγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
αὐτως ἀππέμψει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
ἢε τινα τριπόδων εὐχάλκων ἢε λεβήτων,
- 85 ἢε δὴ ἡμιόνους ἢε χρύσειον ἄλεισον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
Ἄτρεΐδη Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερό· οὐ γὰρ ὀπισθεν
οὔρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἑμοῖσιν·
- 90 μὴ πατέρό' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
αὐτίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῆσι κέλευσεν,
δειπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἔόντων.
- 95 ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοΐδης Ἐτεωνεύς,
ἀνστάς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ·
τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ὀπτήσαι τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶεντα,
- 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
ἄλλ' ὅτε δὴ ὄϊκανον, ὄθ' οἱ κειμήλια κεῖτο,
Ἄτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
νῖόν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν

ἄργυρον· Ἐλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή. 105

τῶν ἐν' ἀειραμένη Ἐλένη φέρε, δία γυναικῶν,
 ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 βᾶν δ' ἵεναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἴκοντο
 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος· 110

Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοιναῖς,
 ὡς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδονπος πόσις Ἥρης.
 δώρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.

δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἄργυρεος δὲ 115
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράανται·
 ἔργον δ' Ἡφαιστοῖο· πόρην δέ εἰ Φαίδιμος ἦρωσ,
 Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
 κεῖσέ με νοστήσαντα· τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον 120
 ἦρωσ Ἀτρείδης· ὃ δ' ἄρα κρητῆρα φαιινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάρουθε φέρων κρατερὸς Μεγαπέν-
 θης,

ἄργυρον· Ἐλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνό-
 μαζεν·

Δωρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, 125
 μνήμ' Ἐλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην,
 σῆ' ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς εἰποῦσ', ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων. 130

- καὶ τὰ μὲν ἐς πείρωθα τίθει Πεισίστρατος ἦρος
 δεξάμενος, καὶ πάντα ἐὼ θήησατο θυμῷ.
 τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
- 135 χέρονιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῆ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νήψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σῆτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα·
 [εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.]
- 140 πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας·
 ὄνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
- 145 ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκειε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
- 150 στή δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηΐδα·
 Χαίρειτον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἔμοιγε, πατήρ ὣς, ἦπιος ἦεν,
 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν νῆες Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
- 155 καὶ λίην κείνω γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορευείς,
 πάντα τὰδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἶ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
 εἶποίμ', ὡς παρὰ σεῖο τυχῶν φιλότιτος ἀπάσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.

Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, 160
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ἡμερον, ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἕζοντες ἔποντο
 ἄνδρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
 δεξιὸς ἦιξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. 165

τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἢ νῶϊν τόδ' ἔφηγε θεὸς τέρας, ἢ σοὶ αὐτῶ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας. 170

τὸν δ' Ἐλένη τανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέ μεν, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῶ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἶω.
 ὡς ὁδε χῆν' ἤραπαξ', ἀπιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε· 175
 ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς,
 οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται· ἢ καὶ ἤδη
 οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φντεύει.

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 οὕτω νῦν Ζεὺς θείῃ, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης· 180
 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, θεῶν ὡς, εὐχετοώμην.

Ἢ, καὶ ἐφ' ἵπποιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
 ἦιξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί· 185

ἔς Φηράς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 ἔνθα δὲ νύκτι ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ἑοδοδάκτυλος Ἥως,
 190 ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

195 Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
 μῦθον ἐμόν; ξεῖνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐκ πατέρων φιλότητος, ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν·
 ἦδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
 μή με παρέξ ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·

200 μή μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατάσχη ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
 ἰέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θᾶσσον ἰκέσθαι.

Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐῷ συμφράσασατο
 θυμῷ,

ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.

ᾧδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι·

205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
 νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
 ἔσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
 καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Σπουδῆ νῦν ἀνάβαινε, κέλευέ τε πάντας ἑταίρους

210 πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἰκέσθαι, ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
 εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὗ σε μεθήσει,
 ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδέ ἔφημι
 ἄψ' ἵεναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.

215 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτροιχας ἵππους
 ἄψ' Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·

Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἐταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' 220
ἐπίθοντο.

αἴψα δ' ἄρ' εἰςβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.

ἦτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὐχετο, θῦε δ' Ἀθήνη

νῆϊ πάρα πρύμνῃ· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ

τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς,

μάντις· ἀτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν, 225

ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνι, μητέρι μῆλων,

ἄφνειός Πυλίοισι μὲγ' ἔσοχα δῶματα ναίων·

δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων,

Ἰηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζῶόντων,

ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν 230

εἶχε βίῃ. ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάκοιο

δεσμῶ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,

εἵνεκα Ἰηλῆος κούρης, ἄτης τε βαρείης,

τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλήτις Ἐριννύς.

ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἦλασε βοῦς ἐριμύκους 235

ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς

ἀντίθεον Ἰηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναιῖκα

ἠγάγετο πρὸς δῶμαθ'. ὁ δ' ἄλλων ἴκετο δῆμον,

Ἄργος ἐς ἵππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν

ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσουντ' Ἀργείοισιν· 240

ἐνθα δ' ἔγημε γυναιῖκα, καὶ ὑπερεφές θέτο δῶμα,

γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, νῆε κραταιῶ.

Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάθυμον·

αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάραον,

- 245 ὃν πέρι κῆρι φίλει Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
 παντοίην φιλότη· οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδόν,
 ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβησι, γυναίων εἴνεκα δώρων.
 τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφίλοχός τε.
 Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφειδέα τε Κλεῖτόν τε·
 250 ἀλλ' ἦτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἤσπασεν Ἥώς,
 κάλλεος εἴνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 ὃς ὅ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεῖς,
 255 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.
 Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ'
 ἦεν,
 ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ', εὐχόμενόν τε, θοῆ παρὰ νηῖ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσης·
 τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτροκέως ἀγορεύσω.
 ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμί, πατὴρ δέ μοι ἐστίν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἦδη ἀπέφθιτο λυγρῶ ὀλέθρῳ.
 τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν,
 270 ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὔτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτᾶς

ἔμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
 Ἄργος ἂν ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν.
 τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, 275
 φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 ἀλλὰ με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἰκέτευσσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπόσω νηὸς εἴσης· 280
 ἀλλ' ἔπεν· ἀντάρ κείθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ τόγ' ἐπ' ἰκρίοφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσατο ποντοπόροιο,
 ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἱ αὐτῶ 285
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι ἔλυσαν.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 ὄπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.
 ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμησ
 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν· 290
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὖστρέπτοισι βοεῦσιν.

τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἱεὶ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
 νηὺς ἀνύσειε θεούσα θαλάσσης ἄλμυρον ὕδαρ.
 [βᾶν δὲ παρὰ Κροννοῦς καὶ Χάλκιδά καλλιρέεθρον.] 295

Δύσειό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἄγυιαι·
 ἦ δὲ Φεᾶς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὖρω,
 ἠδὲ παρ' Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
 ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῆσιν,
 ὄρμαινων, ἦ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἀλώη. — 300

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὕφορβος

δορπείτην· παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἄνερες ἄλλοι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων,
 305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναι τε κελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὀτρύνειε πόλινδε·

Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
 ἧῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρώχω καὶ ἑταίρους.

310 ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθεν, καὶ ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν
 ὄπασσον,

ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγη· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρονον ὀρέξῃ.
 καὶ κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θεῖοιο
 ἀγγελίην εἴπομι περίφρονι Πηνελοπείῃ·

315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὄνειάτα μυρὶ' ἔχοντες.
 αἰψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἐθέλοισιν.
 ἐκ γάρ τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον.

Ἐρμείαιο ἔκκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
 320 ἰνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρηστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐρίσσαιε βροτὸς ἄλλος,
 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι,
 δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.

325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφησεν, Εὐμαίε συβῶτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; ἢ σύγε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὄμιλον,
 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.

οὔτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων, 330
 ἀλλὰ νέοι, χλαίνας εὖ εἰμένοι ἠδὲ χιτῶνας,
 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἱ σφιν ὑποδρώωσιν· ἐΰξεστοι δὲ τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.

ἀλλὰ μὲν· οὐ γὰρ τίς τοι ἀνιάται παρεόντι, 335
 οὔτ' ἐγώ, οὔτε τις ἄλλος ἐταίρων, οἱ μοι ἔασιν.
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
 κείνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσει,
 πέμψει δ' ὄππῃ σε κραδίῃ θυμός τε κελεύει.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς· 340
 αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὡς ἐμοί, ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς.

πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν· 345
 ἀλλ' ἐνεκ' οὐλομένης γαστροῦ κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 ἄνδρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.

νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, μεῖναι τέ με κείνον ἄνωγας, 350
 εἶπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσῆος θεῖοιο,
 πατρὸς θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 ἢ ἤδη τεθνήασι, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν. 355

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν· 355
 τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, 355
 κουριδῆς τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἔ μάλιστα
 ἦκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὤμῳ γήραϊ θῆκεν.
 ἢ δ' ἀχεῖ οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,

- λευγαλέω θανάτω· ὡς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 360 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἶη, καὶ φίλα ἔρδοι.
 ὄφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἔρσεθαι,
 οὔνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' ἰφθίμη, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων·
 365 τῇ ὁμοῦ ἐτροφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἤσπον ἐτίμα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, καὶ μυρὶ' ἔλοντο.
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἶματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα,
 370 ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
 νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῶ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῶν ἔφαγόν τ' ἐπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχον ἔστιν ἀκοῦσαι
 375 οὔτ' ἔπος, οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔυπεσεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαστα πνθέσθαι,
 καὶ φαγέμεν, πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμῶεσσιν ἰαίνει.
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς·
 ὦ πόποι! ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὐμαιε συβῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἧὲ διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρουάγνια,
 385 ἧ ἔνι ναιετάασκε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἧ σέγε, μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίην,

ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἦδ' ἐπέρασσαν
τοῦδ' ἄνδρός πρὸς δῶμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ' δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ, 390

σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον,
ἦμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀθέςφατοι· ἔστι μὲν εὔδειν,
ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν· οὐδέ τί σε χρῆ,
πρὶν ὦρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.
τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει, 395

εὔδέτω ἐξελθῶν· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
δειπνήσας, ἅμ' ἕσσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
νώϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε,
κῆδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισιν,
μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἄνηρ, 400
ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, καὶ πόλλ' ἐπαληθῆ.
τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἴ που ἀκούεις,
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο,
οὔτι περιπληθῆς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, 405

εὐβοτος, εὐμηλος, οἶνοπληθῆς, πολύπυρος,
πείνη δ' οὔποτε δῆμιον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φύλ' ἀνθρώπων,
ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν, 410

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
ἔνθα δῶα πόλιες, δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασται·
τῆσιν δ' ἀμφοτέρησι πατῆρ' ἐμὸς ἐμβασίλευεν,
Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.

Ἐνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἦλυθον ἄνδρες, 415

τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηϊ' μελαίνῃ.
 ἔσκε δὲ πατρός ἐμοῖο γυνή Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλή τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον·

420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοίλῃ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἠπεροπεύει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἦ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 ἠρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἶη, καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἦ δὲ μάλ' ἀντίκα πατρός ἐπέφραδεν ὑπερφεῆς δῶ·

425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κούρη δ' εἶμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ θυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι, ληίστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὄνον ἔδωκεν.

430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσγετο λάθρη·
 ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἀμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἔποιο,
 ὄφρα ἴδη πατρός καὶ μητέρος ὑπερφεῆς δῶ,
 αὐτούς τ'· ἦ γὰρ ἔτ' εἰσί, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

435 εἶη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυον, ὡς ἐκέ-
 λενεν.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε, τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσανδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγνιῇ,
 ἢ πον ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἔλθῶν ἐξείπη· ὃ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ

δεσμῶν ἐν ἄργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει ὄλεθρον.
 ἀλλ' ἔχει ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπιείγεται δ' ὦνον ὀδαίων. 445

ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται,
 ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δῶμαθ' ἱκέσθω·
 οἴσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.

παῖδα γὰρ ἀνδρὸς εἴηος ἐνὶ μεγάροισι ἀτιτάλλω, 450
 κερδαλέον δὴ τῶιον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἄγοιμι ἐπὶ νηός· ὃ δ' ὑμῖν μυθίον ὦνον
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσσητε κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δῶματα καλά.
 οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὐθι μένοντες 455

ἐν νηὶ γλαφυρῇ βιότον πολὺν ἐμπολόωντο·

ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελὸν ἤκαν, ὃς ἀγγεῖλαιε γυναικί.
 ἦλυθ' ἀνὴρ πολυίδρις ἐμοῦ πρὸς δῶματα πατρός,
 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔεστο· 460

τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῶαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 χερσὶν τ' ἀμφαφώωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄρωντο,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.

ἦτοι ὃ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει·
 ἦ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε· 465

εὔρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμφεπένοντο —

οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δήμοιό τε φῆμιν —
 ἦ δ' αἴψα τρι' ἄλεια κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ

ἔκφερον· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἀσιφροσύνῃσιν. 470

δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγνυαί·

ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν ὦκα κίοντες,

- ἔνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῶ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον ἵαλλεν.
 ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ', ὡς εἰναλίη κήξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρον ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ·
 ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὄφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἠμείβετο μύθῳ·
 Εὐμαί', ἦ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
 ἀλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθρηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δῶματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἠπίου, ὃς δὴ τοι παρέχει βρωσίν τε πόσιν τε
 ἐνδυνκέως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἴψα γὰρ Ἥως ἦλθεν εὐθρονος. — Οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λύνον ἰστία· καδ δ' ἔλον ἰστίον
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρουσαν ἐρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ προμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κερῶντό τε αἶθοπα οἶνον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

Ἵμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπιείσομαι ἠδὲ βοτῆρας·
 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι. 505
 ἦῶθεν δέ κεν ὑμῖν ὁδοιπόριον παραθείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἠδυπότοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος Θεοειδής·
 πῆ γὰρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δῶμαθ' ἴκωμαι
 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν;
 ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο; 510

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 ἔρχεσθ'. οὐ γάρ τι ξενίων ποθή· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ 515
 ὄψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωῖω ἱστὸν ὑφαίνει.
 ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφάυσκομαι, ὃν κεν ἴκηαι,
 Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσιν· 520
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἔξειν.
 ἀλλὰ τάγα Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἴ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἦμαρ.

Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, 525
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσι
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 530

Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
ἔγνω γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἔοντα.

ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.

535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
αἰ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.

Ἦ, καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·

540 Πείραιε Κλυτίδη, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
πεῖθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.

Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἠΐδα·

545 Τηλέμαχ', εἰ γὰρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις,
τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους,
αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε προμνήσια λῦσαι.
οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.

550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὄξει χαλκῷ,
νηὸς ἀπ' ἰκρίοφιν· τοὶ δὲ προμνήσι' ἔλυσαν.

οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσεν

Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.

555 τὸν δ' ὠκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἴκετ' ἀυλήν,
ἐνθα οἱ ἦσαν ἕες μάλα μυρία, ἧσι συβώτης
ἔσθλός ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἦπια εἰδώς.